

Innen

Nem fordultam be a sarkon, mentem tovább a Hold nagyító-lencséjén át aránytalanul megnyúlt árkádsövény mentén. Semmi okom, hogy leszámoljak a tegnapi nappal, a kanyarulattal, a szomszéd utca az enyémmel nem egészen párhuzamos ágával, az egyszer látott házakkal, a tetves fonákjukat mutató levelekkel. Mert a bejárat egy harmadik utca felől.

Ez is, mint a többi nagyítólencsén kívüli részlet, feledésre ítéltetett anélkül, hogy megnéztem volna alaposan.

Akkor hát innen kezdődik minden? A szűk cipőtől lyukas harisnyában fájdalmas volt a továbbjutás. A nagylábujj jó fél méterrel megelőzte a sarokkoppanásokat. Meg kellett görbíteni a hátamat, hogy ne ütközzem a magasabb régiókat ilyentájt már benépesítő transzparenszekbe, kerítésnek álcázott ugrólécekbe. Urak és náluk is törpébb hölgyek sétáltak át a hónom alatt, mintha csak bújócskázának karjaim, lépteim árkádsorán. Azokhoz voltak hasonlatosak, akik korábban megpróbálták átlépni rajtam anélkül, hogy megváltoztatnák járásuk ritmusát.

Bújj, bújj, zöldág. A lombbal rángó toll is be akart vonni a táncba. Még kapóra is jött neki a fél méter előny, sarkamban a szívem, következő pillanatom.

Írrel-szerrel, s más í-vel, sz-szel kentem be ráncaim, melyek egyikén két perce J fente borotváját.

Másikán elindult, ifjúkori impotenciáját meghazudtolandó, hogy időben odaérjen találkánk színhelyére. A madarat rég nem látott bozót tán még nem nőtte be egészen a kapualjat.

De a bronz utánzatú fakeret ajtaja a csönd harangnyelve. S a tizenhármát máshol kongatják. Adva a verőfény háttér. Ahol más, éltesebb, ám kevésbé szépséges hölgyek népesítették be a tisztást. Míg én a csorba félhold, a penge nyomán vére csordult lombkorona mögül latolgattam előbukkanásom esélyeit.

Macska az egérre. Arcom egy hajszálrepedésére vettem magam. Vigyázat! A hám mögött lapul a percmutató.

Régi ismerős jön velem szemben fölfelé a délutánra zászlaitól megfosztott lejtőn, hol a léptek ütemét valamikor lépcsők szabályozták.

Jön a szél tépázta, megdöntött test, de már nem hirdet eszmét. Ó, ez a nap! Napunk, napod, napom. Ütnék fel pár tojást reggelire. Ennyi is alig telik ki tőle.

De hiszen dél is elmúlt már, s az egészen jól járható lábnyomokat immár harminckét centire taposták be az eddigi harminckettek.

A lépcső volt az igazi, mondja, s mintha az Ő hangján. De tévedtem. Térdeim, csípőm, vállaim sosem látták közeledtét. Nem hallották a déli harangokkal vetekedő zihálását.

ŰZD az Éjt! 6 kiló ÜDÉ védjegyű szerrel tértem haza, tanítványaim sarkonként fogyatkozó sleppjével. A nappal mesterségesen életben tartott fény-karjaiból bonyolult rendszerű kábelek kígyóztak az egyelőre üzemben kívüli kamera rejtette készülékekig.

Akik gombnyomásra manipulálták a közvéleményt, azért találtak maguknak árnyat a kavargó zöldek közt. Űzd az éjt! De a kopasz ágak már nem az ég kulcsai többé, gyerekeim.

Felhők és hiábavaló szárnykopogtatások. Megnyíló szennyvíz-csatornák, s csak annál intimebb szobabelsők rétegek kéknél kékebb tolóajtai mögött.